

[Niels Frederiksen.]

med de givne Valgløfter. Men ikke alene det, jeg har ogsaa efter denne Rigsdagssamlings Forløb den Opfattelse, at den siddende Regering tillige har Ro og Taalmodighed til at vente, indtil der er Mulighed for at faa disse Lovforslag gennemført. (Munterhed). Ja, saa længe Oppositionspartierne har Magten til at standse Lovforslagene i Landstinget, kræves der Taalmodighed, indtil Modstanden kan fjernes. Og taabeligere Politik end den paa nuværende Tidspunkt af Valgperioden at lade sig forlede til at opgive Muligheden for, at denne Modstand kan fjernes, kender jeg ikke. Man taler om, at vi kun har den Trøst at byde Vælgerne, at de maa vente, indtil Landstingets Modstand kan knækkes, men man glemmer at fortælle de samme Vælgere, at Mangelen paa Resultater, som er i Overensstemmelse med Vælgernes Bud, skyldes de Herrer Kritikers Modstand. Jeg skal slutte med at sige til de to Oppositionspartiets Ordførere, at ogsaa paa dette Omraade er de i allerhøjeste Grad inkonsekvente. Vi hører Gang paa Gang fra den Side, at den Politik, der føres, er en Svigten af de Løfter, som vi gav Vælgerne før Valgdagen, men samtidig haaner de os, fordi vi ikke har fremskaffet politiske Resultater, som er en Svigten af de Løfter paa de allervigtigste Omraader, som vi gav Vælgerne, og som Vælgerne valgte os paa, nemlig Militærlovene, Jordlovene, Værdistigningsafgiften, Formueskatten, Kriselovgivningen. Jeg vil bede de Herrer Ordførere for Oppositionspartierne om ogsaa paa dette Omraade at være logiske; man kan ikke baade bebrejde os en Svigten af vore Løfter og haane os, fordi vi staar fast paa Valgdagens Løfter til Vælgerne.

Jeg har derfor kun Grund til at være tilfreds med denne Rigsdagssamling Forløb. Er der ingen anden Udvej end at vente, til Landstingets Modstand bliver brudt, saa tilraader jeg den høje Regering og Flertalspartierne at tage med i Overvejelserne, at jo mere Oppositionen misbruger sin Magt i Landstinget til at knægte Folketingets Flertal og forhindre det i at gennemføre en Lovgivning, jo vanskeligere bliver det for de 2 Partier at bevare Magten i Landstinget i det lange Løb. Jeg tror, at Vælgerne ude i Landet har for megen politisk Kultur, for megen politisk Forstaaelse til at kunne tro, at det ingen Betydning har, at man i visse Spørgsmaal hellere venter, til Spørgsmaalet kan løses efter Flertallets Villie, i Stedet for at forkludre Spørgsmaalet ved at opgive sit Standpunkt i Utide, og derfor er det, jeg

henstiller til den siddende Regering og til Flertalspartierne, at de trøster sig til, at næste Rigsdagssamling bringer os Valgdagen endnu et Skridt nærmere. Jo nærmere vi kommer Valgdagen, jo mere lyd-høre vil Landstingets Oppositionspartier være, for da er det Livet, det gælder; thi den Dag Flertallet i Landstinget er et andet, bliver det ikke længere Kampen med Landstinget, der bliver Tale om, men saa bliver det Kampen om, hvorvidt Landstinget skal bestaa eller ophæves.

Axel Dam: At Retsforbundets Repræsentanter i Rigsdagen ikke positivt stemmer for Finansloven eller Tillægsbevillingsloven og aldrig har gjort det, skyldes, at vi ikke kan godkende den Maade, hvorpaa Statens Indtægter tilvejebringes, og heller ikke alle de Formaal, som Pengene bruges til. Naar vi ikke stemmer imod, er det ikke alene, fordi det vilde være en tom Demonstration, men ogsaa, fordi vi er saa meget af det, man kalder Demokrater, at ogsaa vi vil lægge den politiske Magt i Flertallets Haand og lade det have Afgørelsen og Ansvaret. En anden Sag er, at vi ønsker Flertallets Magt grundlovs-mæssigt begrænset til de Opgaver, som vi indbefatter i Begrebet „Retsstaten“, men da en saadan Begrænsning paa lovlige Vis kun kan ske ved, at Flertallet selv erkender, at Rækkevidden af dets Ret overfor Mindretal og overfor enkelte Borgere ikke er ubegrænset, men hviler paa, at de stemmeberettigede medbringer en Medejendomsret til det, de kræver Raadighedsret over, maa hele vor Politik gaa ud paa at værne Grænsen mellem Fælleseje og Særeje, mellem Samfundets Ret og Individets Ret.

Nu vilde det naturligvis være anmassende af mig, hvis jeg i dette høje Ting vilde holde et belærende Foredrag for de tilstedeværende, saaledes som vi gør det udenfor denne Sal overfor Mennesker, som vi haaber at kunne vinde for vore Synspunkter, eller som i hvert Fald ønsker at lære dem at kende. Derimod turde det vel nok være mig tilladt ved denne Lejlighed at berigtige en Del Misforstaaelser, som er kommet til Orde fra ærede Medlemmer angaaende vor Politik. Jeg ønsker det ikke blot af Interesse for vore Ideer, da disse vel neppe derved vil vinde større Tilslutning blandt Medlemmerne af andre Partier, men ogsaa af den rent personlige Grund, at jeg efter at være kommet ind i Rigsdagen har faaet en bedre Mening om adskillige Rigsdagsmænd end den, jeg paa